

o škodě ve školce zvěří způsobené, by meze svého úkolu (§ 595 čís. 5 c. ř. s.) překročil. Řízení nižších soudů, najmě soudu prvního, je podle toho, co bylo uvedeno, neúplné, tudíž vadné, bylo proto (§ 510 c. ř. s.) na dovolání žalobcovo rozhodnouti, jak se stalo.

Pokud dovolání uplatňuje vadnost řízení (§ 503 čís. 2 cřs.) jiného, než shora uvedeného druhu, není tato výtká opodstatněna, a to z důvodů v napadeném rozsudku uvedených, na něž se poukazuje.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. září 1930, Rv II 895/29. Karel Jelínek.

Má-li kupec-jednotlivec více firem, mohou věřitelé jedné firmy domáhati se zaplacení svých pohledávek z jmění druhé firmy, neboť jde o jediného dlužníka.

O d ů v o d n ě n í: Dovolatelé prohlásili, že napadají rozsudek odvolacího soudu v celém obsahu a rozsahu, jak však vyplývá z vývodů dovolání a jeho návrhu, napadají pouze jeho výrok o vzájemných pohledávkách a nákladech sporu.

V tom směru však nelze dovolání odeprítí oprávněnosti.

Jde tu o řešení právní otázky, zdali dovolatelé mohou uplatňovati své vzájemné pohledávky proti žalující firmě, ač tyto, jak zjištěno, vznikly z právního poměru s firmou Julius D. v O. Zjištěno a nesporno jest, že majitelem obou firem jest Alois G., jenž provozuje oba obchody pod různými firmami. Avšak firma obchodníka jest jméno, pod kterým obchod provozuje, netvoří a nepředstavuje však žádného právního podmětu vedle něho nebo mimo něj a také se nerozeznává u obchodníka-jednotlivce mezi jeho soukromým a obchodním jméním, jako při obchodních společnostech. Více firem kupce-jednotlivce nelze proto považovati za různé právní podměty. Věřitelé jedné firmy mohou se domáhati zaplacení svých pohledávek i z jmění druhé firmy, neboť jde o jediného dlužníka (viz Staub-Pisko, Komentář čl. 15, § 1).

Dlužno tudíž dovolatele považovati za oprávněné, aby proti pohledávce žalující firmy namítali kompensando své pohledávky, vzniknuvší z právního poměru proti firmě Julius D., jejímž majitelem jest, jak již bylo podotknuto, také Alois G.

Poněvadž se soudy nižších stolic, vycházejíce z mylného právního předpokladu, nezabývaly otázkou existence a výše vzájemných pohledávek dovolatelů, bylo uznati, jak se stalo. (§ 496 č. 2 a 3, §§ 510 a 513 c. ř. s.)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 1930, Rv II 88/29. Karel Jelínek.